

GORYACHYY v. Ukraine (№ 43925/18)

Справа стосувалася скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції на те, що його право на змагальність було порушено національними судами.

Заявник звернувся до Київського окружного адміністративного суду з позовом до Фастівського військкомату, оскаржуючи дату його звільнення зі збройних сил і вимагаючи її виправити. 8 лютого 2016 року суд першої інстанції постановив рішення на його користь. Відповідач оскаржив це рішення.

4 квітня 2016 року Київський апеляційний адміністративний суд (апеляційний суд) надіслав заявнику рекомендованим листом копії (i) ухвали про відкриття апеляційного провадження та (ii) апеляційної скарги відповідача. У цьому ж листі заявника було повідомлено про призначену дату та час слухання. Кореспонденцію повернули з поміткою, що її не було доставлено.

21 квітня 2016 року апеляційний суд розглянув справу за відсутності сторін. Він скасував рішення суду першої інстанції, посилаючись на неправильне застосування відповідного закону та відхиливши вимогу заявника про виправлення дати його звільнення.

26 квітня 2016 року заявник звернувся до апеляційного суду з проханням повідомити його про перебіг апеляційного провадження. Йому відповіли, що його справу вже розглянуто 21 квітня 2016 року та йому надіслано відповідне рішення.

Заявник подав касаційну скаргу на рішення від 21 квітня 2016 року, виклавши свої доводи щодо суті справи та стверджуючи, що він не мав змоги представити їх апеляційному суду, оскільки не був повідомлений про дату призначеного розгляду апеляційної скарги. 13 червня 2016 року Верховний Суд відхилив апеляцію заявника з питань права й залишив без змін рішення апеляційного суду, встановивши, що останній правильно застосував відповідний закон.

Оцінка Суду

Відповідні загальні принципи, що стосуються права на змагальність, були викладені у справі *«Лазаренко та інші проти України»* (№ 70329/12 та 5 інших, §§ 36 і 37, 27 червня 2017 року).

ЄСПЛ зауважив, що згідно з національним законодавством (стаття 190 Кодексу адміністративного судочинства України) апеляційний суд мав обов'язок повідомити заявника про майбутню апеляцію та запропонувати йому викласти свої доводи. На відміну від багатьох інших справ, розглянутих ЄСПЛ, де у відповідних матеріалах не було доказів того, що належна кореспонденція була надіслана заявникам (див., наприклад, *«Стрижак проти України»*, № 72269/01, § 39, 8 листопада 2005 року; *Hudáková and Others v. Slovakia*, № 23083/05, §§ 30–32, 27 квітня 2010 року; і *Лазаренко та інші*, згадане вище, §§ 36 і 43), у цій справі докази, надані сторонами, показали, що 4 квітня 2016 року апеляційний суд справді надіслав заявнику рекомендованим листом повідомлення про апеляційну скаргу відповідача. Отже, виявляється, що

національний суд належним чином дотримався вимоги, встановленої національним процесуальним законодавством.

ЄСПЛ також зазначив, що хоча загальна концепція справедливого судового розгляду та фундаментальний принцип змагальності провадження вимагають, щоб судові документи були належним чином вручені учаснику судового процесу, стаття 6 Конвенції не заходить так далеко, щоб зобов'язувати національні органи влади забезпечити бездоганне функціонування поштової системи (див., наприклад, згадане вище рішення у справі *Лазаренко та інші*, § 37, і, у контексті статті 8 Конвенції, *Foley v. the United Kingdom* (dec.), № 39197/98, 11 вересня 2001 року).

Інакше кажучи, органи влади можуть бути притягнуті до відповідальності лише за ненадіслання відповідних документів заявнику. Той факт, що заявник не отримав кореспонденцію, надіслану йому апеляційним судом, сам по собі недостатній для того, щоб стати аргументованою підставою для заяви заявника про те, що його права за пунктом 1 статті 6 Конвенції були порушені (див. *Yeremeyev v. Ukraine*, (dec.) [Committee], № 64766/12, §§ 31 і 32, 26 березня 2019 року, та *Sydorenko v. Ukraine* (dec.) [Committee], № 73193/12, § 32, 18 лютого 2021 року).

Крім того, заявник мав змогу надати свої аргументи суду останньої інстанції, який належним чином їх розглянув. Ніщо в матеріалах справи не свідчить про те, що це рішення суду було довільним або явно необґрунтованим.

Висновок

Заява оголошена неприйнятною та відхилена відповідно до пунктів 3 (а) та 4 статті 35 Конвенції.

Рішення в цій справі ухвалене Комітетом 24 лютого 2022 року, оприлюднене 15 вересня 2022 року та є остаточним.